

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. balandžio 5 d. Vokietijos Federacinei Respublikai pareikšto ieškinio santrauka

(Byla C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Proceso kalba: vokiečių)

2005 m. balandžio 5 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos R. Lyal ir K. Gross, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškiny Vokietijos Federacinei Respublikai.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- 1) pripažinti, kad pagal *Eigenheimzulagengesetz* (Pašalpų gyvenamajam būstui įsigyti įstatymas) 2 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį nesuteikdama neribotai apmokestinamiems asmenims teisės į pašalpą gyvenamajam būstui įsigyti (*Eigenheimzulage*), kai atitinkami objektai yra kitose valstybėse narėse, nepriklausomai nuo to, ar ten gali būti prašoma analogiškos paramos, Vokietijos Federacinė Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal EB sutarties 18, 39 ir 43 straipsnius;
- 2) priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Europos Komisijos nuomone, Vokietijos pašalpa gyvenamajam būstui įsigyti turi diskriminacinių požymių. Teisę gauti pašalpą gyvenamajam būstui įsigyti Vokietijoje turi neribotai apmokestinami asmenys, kurie Vokietijoje įsigyja butą arba namą gyventi. Tačiau Vokietijoje neribotai apmokestinamiems asmenims, kurie gyvena už Vokietijos ribų ir ten nori įsigyti nekilnojamąjį turtą gyventi, pašalpa gyvenamajam būstui įsigyti nesuteikiama.

Vokietijos teisės aktas sudaro blogesnes sąlygas trims asmenų grupėms: 1) užsienyje gyvenantiems valstybės tarnautojams, 2) asmenims, gyvenantiems vienoje, tačiau dirbantiems kitoje valstybėje, kurių mažiausiai 90 proc. pajamų apmokestinamos pajamų mokesčiu Vokietijoje, ir 3) diplomatams ir ES institucijų tarnautojams iš Vokietijos.

Šiuo atveju Komisija priklausomai nuo kiekvienos asmenų grupės statuso įžiūri darbuotojų judėjimo laisvės (EB sutarties 39 straipsnis), įsisteigimo laisvės (EB sutarties 43 straipsnis) ir judėjimo laisvės pagal EB sutarties 18 straipsnį pažeidimą. Visi atvejai turi pakankamą tarpvalstybinį elementą, kad būtų pateiktas atitinkamų Sutarties nuostatų taikymas.

Komisija mano, kad nagrinėjamam atvejui galima taikyti Teisingumo Teismo sprendimą *Schumacker* (C-279/93). Kiekvienas Vokietijoje neribotai apmokestinamas asmuo, t. y. asmuo, kurio visos pajamos iš esmės apmokestinamos Vokietijoje ir kuris dėl to dalyvauja finansuojant Vokietijos visuomenę, turi turėti gali-

mybę pasinaudoti iš surinktų mokesčių finansuojamomis lengvatomis lygiai taip pat kaip ir nacionaliniai subjektai. Turi būti vengiama tokios situacijos, kai suinteresuoti asmenys nei toje valstybėje, kurioje gyvena, nei toje valstybėje, kurioje užsiima tam tikra veikla, negali pasinaudoti privalumais, susijusiais su jų asmenine padėtimi.

Praktikoje yra mažai tikėtina, kad Vokietijoje neribotai apmokestinamas asmuo tuo pačiu metu būtų neribotai apmokestinamas ir kitoje valstybėje. Į šią išimtinę situaciją gali būti atsižvelgta uždraudus sumuoti Vokietijoje mokamą pašalpą gyvenamajam būstui įsigyti ir panašią kitos valstybės paramą.

Vokietijos pašalpos gyvenamajam būstui įsigyti mokėjimas tik, jei atitinkamas objektas yra Vokietijoje, yra nepateisinamas. Gyvenamojo būsto padėtis Vokietijoje gali būti pagerinta ir tuomet, jeigu asmenys, gyvenantys vienoje, tačiau dirbantys kitoje valstybėje, vietoj to, kad persikeltų į Vokietiją, įsigytų nuosavą būstą kaimyninėje valstybėje. Ikteisminės procedūros metu Vokietijos vyriausybė nepakankamai paaiškino, kokio tikslo galiausiai siekiama apribojant paramą savos valstybės teritorija. Net jei būtų leistina, kad valstybė narė remtų būsto statybą tik savo teritorijoje, Vokietijos teisės akto nuostata pati savaime nėra logiška, kadangi, jei Vokietijos Federacinė Respublika nori remti bet kokią būsto statybą Vokietijoje, nesuprantama, kodėl parama skiriama tik Vokietijoje neribotai apmokestinamiems asmenims. Ribotai Vokietijoje apmokestinami asmenys taip pat galėtų ten įsigyti būstą ir taip remti būsto statybą.

Bendrijos teisė tikrai nereikalauja finansiškai remti antro gyvenamojo būsto įsigijimą kitose valstybėse narėse. Sprendimas dėl paramos dydžio priklauso tik nacionalinio įstatymų leidėjo kompetencijai. Tačiau jo veiklos laisvę apriboja EB sutartyje įtvirtintos pagrindinės laisvės.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. balandžio 5 d. pareikštas ieškiny Graikijos Respublikai

(Byla C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Proceso kalba: graikų)

2005 m. balandžio 5 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos jos Teisės tarnybos narių Eleni Tserepa-Lacombe ir Nicola Yerel, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškiny Graikijos Respublikai.

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1) pripažinti, kad nepriimdama visų 2000 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/34/EB⁽¹⁾, iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 93/104/EB dėl tam tikrų darbo laiko organizavimo aspektų, kad ji apimtų sektorius ir veiklą, kuriai ji anksčiau nebuvo taikoma, įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų, arba bent jau apie juos nepranešdama Komisijai, Graikijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal EB sutartį.

2) priteisti iš Graikijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę terminas baigėsi 2003 m. rugpjūčio 1 d.

⁽¹⁾ OL L 195, 2000 8 1, p. 41.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. balandžio 6 d. pareikštas ieškinyi Didžiąjai Liuksemburgo Hercogystei

(Byla C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Proceso kalba: prancūzų)

2005 m. balandžio 6 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Maidani, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinyi Didžiąjai Liuksemburgo Hercogystei.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

1) pripažinti, kad nepriimdama 2002 m. birželio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/47/EB dėl susitarimų dėl finansinio įkaito⁽¹⁾ įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų arba bet kuriuo atveju nepateikdama jų Komisijai, Didžiosios Liuksemburgo Hercogystė neįvykdė savo įsipareigojimų pagal šią direktyvą;

2) priteisti iš Didžiosios Liuksemburgo Hercogystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę terminas baigėsi 2003 m. gruodžio 27 d.

⁽¹⁾ JO L 168, 2002 6 27, p. 43.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. balandžio 7 d. pareikštas ieškinyi Italijos Respublikai

(Byla C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Proceso kalba: italų)

2005 m. balandžio 7 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Komisijos Teisės tarnybos narės C. Cattabriga, ieškinyi Italijos Respublikai.

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1) pripažinti, kad nepranešdama duomenų, numatytų 1993 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2847/93⁽¹⁾ nustatančio bendros žuvininkystės politikos kontrolės sistemą 15 straipsnio 4 dalyje ir 18 straipsnio 1 dalyje, Italijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal šias nuostatas.

2) priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Reglamento (EEB) Nr. 2847/93 15 straipsnio 4 dalis ir 18 straipsnio 1 dalis įpareigoja valstybes nares per nustatytą terminą kompiuteriniu ryšiu pranešti Komisijai tam tikrus duomenis. Italijos valdžios institucijos per nustatytą terminą nepranešė atitinkamų 1999 metų ir 2000 metų duomenų. Todėl Italijos Respublika neįvykdė minėtose nuostatose įtvirtinto įsipareigojimo pranešti.

⁽¹⁾ OL L 261, 1993 10 20, p. 1.